

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Federico Moccia
“Tre volte te”

Copyright © by Federico Moccia, 2017 By Agreement with Pontas
Literary & Film Agency

Copyright © 2017 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-519-9

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2017.

Federiko Moća

Tri puta ti

DRUGI DEO

Prevela sa italijanskog
Biljana Janković

**Čarobna
knjiga**

„Ljubav je kada je sreća druge osobe važnija od tvoje.“
H. Džekson Braun

Na izlazu iz crkve nema nikakvog sladoledžije niti mladih koji prodaju knjige, već me zasipa vodopad pirinča i ružinih latica, belih i crvenih. Ljudi aplaudiraju, neki se smeju, svi staju u red da čestitaju mladi, a poneko i meni. Budokanijevi me grle jedan za drugim, a onda dolazi i Renci.

„Pa stvarno se radujem zbog tebe, sve mi izgleda divno, bolje od neke serije...“

„Pa, onda, nadajmo se da će biti gledana!“

On se nasmeje i udalji se dok pristižu drugi: rođaci, Đinini prijatelji, prijatelji mojih roditelja. I, dok se zdravim sa svima, pomislim kako je serija gledana obično onda kad u njoj ima drame. Kako li će epizode dalje teći? Potom pomislim da su i *Čezaronijevi* dobro prošli, pa se razvedrim. Amendola i ostali su nas zasmijavali, možda ćemo i mi uspjeti da živimo s malo radosti.¹

„Ljubavi? Kako si? Nas dvoje nismo uspeli ni dve reči da kažemo jedno drugom...“

„Pa, u suštini, ja sam rekao: 'Da, uzimam!'“

Počnemo da se smejemo i poljubimo se.

„Jesi li zadovoljan?“

„Veoma.“

Ali ne uspemo ništa više da kažemo, pošto nas jedna trupa praktično otima.

¹ *Čezaronijevi* – poznata italijanska humoristična TV serija o dogodovštinama porodice Čezaroni. Glavu porodice tumači glumac Klaudio Amendola. (Prim. prev.)

„Dođite s nama, video sam neverovatne uglove, pre nego što zađe sunce!“

Fotograf, kojem oko vrata vise tri aparata, s dva mladića sa sve fotografskim suncobranama, odvodi Đin podruku. Ne mogu ništa drugo do da ih sledim. Tako se nađemo na fotografisanju u onom ogromnom parku, smešeci se, ljubeći se, gledajući se u oči, „Recite nešto! Eto, tako, bravo, još nešto, pričajte, hajde!“, i na kraju se smejemo zato što više ne znamo šta da kažemo.

„Sad ona s podignutom nogom.“

Đin se s pravom pobuni. „Ne, ne može s podignutom nogom...“

Fotografovi asistenti nas gledaju i klimaju.

„Ma to je on pomalo staromodan.“

„Pa dobro, kako hoćete. Onda smo završili.“

Vraćamo se prema crkvi; kad stignemo na čistinu ispred nje, svi nas dočekaju aplauzom. „Evo ih, živeli mladenci!“ Istovremeno se upale svetla koja obasjaju velike stolove i daju znak za početak večere. Možda je njihovo tapšanje bilo namenjeno ovome. Mnogo ljudi se uputi prema pržionicama, gde jedna devojka i konobar vade jela i neprestano pune kartonske ambalaže, one koje sam stalno viđao da koriste uljari, i pružaju ih ljudima koji ih opsedaju. Malo dalje su morski plodovi. Na dugačkom stolu, koji je zastrt tako da liči na veliku ribu, nižu se, poređani po visini, različiti spratovi prepuni morskih plodova svih vrsta: od ostriga do rumenki, od karpača i kapalongi sve do gambora. Sledi sto sa sirevima svih vrsta i porekla, od onih domaćih do francuskih. Onda, tu je suhomesnato, mortadela isečena na kockice, najbolje vrste pršuta, domaći iz Parme i *san denijele*, španski *hamon iberiko* i *serano*. Gosti idu od jednog stola do drugog, svi pune tanjire kao da se plaše da će ko zna šta propustiti. Ima ih više od dve stotine, bar su mi taj broj saopštili Đin i moj otac, koji je neizostavno želeo da učestvuje u organizaciji događaja, a pomogla mu je Kira. Jednog dana, tokom tih priprema, dok sam bio kod kuće, otac mi je prišao i rekao mi: „Imam iznenađenje,

tiče se vašeg svadbenog putovanja. Sad ne mogu ništa da ti kažem, ali siguran sam da će vam se svideti. Ako ne bude tako... Pa, uvek možete da odete na drugo putovanje!“

Razgovarao sam sa Đin o tome i ona je počela da se smeje. „Možemo da odemo na drugo?! Pa, vidi, ako mi se to iznenađenje ne sviđa, stvarno ćemo ponovo otputovati! Ne sviđaju mi se takve izjave, nikad ništa nemaš od njih...“

„Da, da, ali nemoj da se ljutiš, još ne znamo ni kuda ćemo putovati.“

U suštini, još nam ništa nije rekao, sutra ćemo saznati kuda ćemo na svadbeno putovanje, otac će nam dati karte na kraju večeri. Ali prilično sam miran pošto su to putovanje iznenađenja propratili i Fabiola i Paolo, a oni nas neće poslati na svadbeno putovanje u Iran.

Na jednoj udaljenoj bini, *Frenki i Kantina bend*, grupa koja se mnogo sviđa Đin i koju je uspela da unajmi za ovo slavlje, sviraju najlepše pesme Rina Gaetana.

„Kakva divna svadba.“

To je Skelo, u zagrljaju sa izvesnom Donatelom, koju mi predstavlja. Nije istog kalibra kao ona devojka od one večeri na brodu. Srećom, niko od zvanica s momačke večeri nije poveo neku od tih devojaka. Bar se nadam.

„Da, sviđa ti se?“

„Mnogo. Kad je ovako dobro, i mi ćemo se venčati, jelda, Dona?“

I ode smejući se, s tanjirom punim hrane i čašom šampanjca kojim s vremena na vreme u hodu, i ne želeći, zaliva travnjak.

Nisam mislio da poznajem toliko ljudi. Pogledam unaokolo, velikim parkom San Liberata stalno promiču konobari. Upravo prolazi jedan s poslužavnikom punim čaša šampanjca.

„Izvolite?“

Ne čekam da mi ponovi. „Hvala.“ Uzmem dve čaše kao da želim da ponudim jednu Đin, ali ona je nestala. Iskapim jednu pa drugu, pa ih brzo spustim na poslužavnik drugog konobara, koji baš tuda

prolazi. Ah, evo, osećam se bolje, mnogo sam opušteniji. Ovo je jedna italijanska subota i izgleda da je najgore prošlo. Ko zna, uostalom, da li su oni što su bili na bazenu otišli u bioskop ili u *Geto*. Sve u svemu, baš me i briga.

„Ljubavi, tu si, bio si nestao!“

„Ali nisam se makao odavde!“

„Čuj, hajde da se ne svađamo baš večeras, a?“

Đin je sva van sebe, ostaje mi samo da je pratim. „Naravno, zlato, izvini...“

„Dođi, idemo da sednemo.“

Pridemo jednom malom stolu, savršeno postavljenom za dvoje. Kad sednemo, neko, ne znam ko, započne još jedan aplauz, potom začujem neki ženski glas, možda Palinin, kako urla: „Živeli mladenci!“, a neki muškarac, možda Bani, kreće sa onim uobičajenim: „Poljubac, poljubac, poljubac...“ Ako su to zaista bili njih dvoje, onda su savršeni. Kako bih ih ućutkao što pre, ustanem, privučem Đin sebi i strasno je poljubim. Ako mora da bude, neka bude, ali bar kako se meni sviđa, a ne kao mladenci koji se, da bi udovoljili tom zahtevu, poljube zatvorenih napućenih usana ili, još gore, u obraz. Tako konačno skandiranje umukne i, posle još jednog lepog aplauza, svi počnu da jedu. Konobari se stalno smenjuju i čini mi se da su ljudi za stolovima veseli, a izbor jela savršen, budući da su neki već završili. Vino teče, jela se nižu, šampanjca ne nedostaje. A tata s Kirom deluje srećno, Fabiola hrani decu, Paolo svaki čas briše usta jednom ili drugom, a Fabiola ga, naravno, grdi zbog nečega. Za drugim stolom, Palina i Bani mirno jedu, prate nečiju priču, smeju se, dobro im je. Pola nema u njihovim mislima, ne opterećuje ih. Malo dalje, Budokanijevi se skoro pa lepo ponašaju. Za jednim stolom, s drugim rođacima, vidim svoje deku i baku, Vinčenca i Elizuu, mamine roditelje. Jedu umereno, slušaju i s vremena na vreme ćaskaju s jednom tetkom koja ne živi u Rimu. Srećan sam što su došli. Što su želeli da učestvuju u mojoj sreći savlađujući nelagodu

koju bi mogli da osete pri pogledu na tatu s drugom ženom. Ko zna kako je to bilo za njih, ko zna koliko im nedostaje njihova kćerka, moja mama. Osmehnem se Đin. Ona jede parče mocarele, ali nije stigla ni da je stavi u usta a već je neko došao da je nešto pita. Ne kazujem joj tu svoju misao. I ja jedem. Nedostaje mi mama. Bila bi prelepa, lepša od svih drugih. Bila bi blizu mene, smejala bi se onim svojim divnim smehom i onda bi plakala, pa bi se ponovo smejala. Rekla bi mi: „Evo, vidi, ti uvek uspeš da me rasplačeš!“ Kao kad bismo gledali film zajedno, kad sam bio mali: ako bi se ražalostila na kraju, za to bih ja bio kriv. Pojedem malo paste. Ovi špageti *a la kitara* su odlični, ali izgleda da zalogaj koji uzmem ne može da prođe iako je mali. I padne mi na pamet ona knjiga koju sam pročitao, poslednje stranice *Hiljadu svetala Njujorka*. Majka, koja je teško bolesna, smeštena je u bolnicu, a Majkl, brat glavnog junaka, svaki dan njene poslednje sedmice provodi kraj nje i onda na trenutak mora da ode. Zatraži od našeg glavnog junaka da zauzme njegovo mesto i baš za to kratko vreme, kad Majkl nije tu, mama se ugasi. Život je takav, ruga se, ponekad se zabavlja s nama, ponekad nam pomogne, ponekad je baš zao prema nama. Pokušam da progutam, ali ne uspem. Izvini, mama. Želeo bih sad da te zagrlim i da te jako stegnem, voleo bih da tebe i tvog Emanuela vidim vesele i srećne tu, za nekim obližnjim stolom. Želeo bih da nikad nisam otvorio ta vrata ili da sam, nakon što sam ih otvorio, jednostavno otišao, da sam vam dao vremena da mi ispričate svoju ljubavnu priču, koja je možda bila divna i zasluživala više vremena. Popijem malo belog vina, hladnog, ledenog, popijem ga nadušak, ispijem čašu i ponovo dođem do daha.

„Jesi li video kako je dobro?“

Đin me gleda i osmehuje se. Govori o vinu.

„Da, odlično je.“

Jedan konobar, kao da nas je špijunirao ko zna koliko, ponovo mi napuni čašu.

Osmehnem joj se. „Da, sve je savršeno.“

Stižu mnoga druga jela i nastavljaju se zdravice, likeri, sorbeti i kafe, i svi prilazimo stolu sa žestokim pićima. Gvido mi pruža rum.

„To je *džon bejli*. Onaj koji ti voliš.“

Nazdravim i ispijem sve. Markantonio mi priđe.

„A sa mnom ne nazdravljaš?“ Pruži mi još jedan, kucnemo se visoko čašama i za tren i taj rum nestane.

„Molimo vas, svi za tortu...“

Neko usmerava ljude kao veliko stado prema obližnjoj čistini. Velika torta, a na vrhu mladenci odeveni u pop fazonu, šepure se na sredini.

„Stepe, Đin, dođite, stanite ovde napred.“

Izvršavamo naredjenja tog krupnog ceremonijalmajstera, gospodina tamne kose, s gelom, u smokingu. Kao da je izašao iz nekog od onih američkih filmova čija je radnja smeštena u vreme prohibicije, kad je bilo zabranjeno piti i prodavati alkohol, ali i bilo mnogo šverca i skrivenih destilerija. Svi automobili su crni i veliki i iz njih bi uvek izlazio neko poput njega, pa bi zapucao iz mitraljeza. Ovog puta taj tip deluje ohrabrujuće, u rukama ima samo ogromnu bocu šampanjca. Kad stanemo pored njega, on ne sačeka ništa drugo, već pokrene čep iz boce i on uz veliki prasak i kratak let nestane u nekom žbunju, među ljudima. Neko nam pruži dve čaše i krijumčar uspe da nagne veliku bocu i da nam u njih sipa šampanjac. U isto vreme, iza naših leđa se začuje još jedan prasak. Jedan za drugim, nad našim glavama, otvara se šareni vatromet i Đin mi stegne ruku i nasmeši mi se.

„Dopada li ti se? Plašim se da je ovo iznenađenje strica Adelmia, Ardiziovog sina. Sećaš ga se, pričala sam ti o njemu...“

Da, Ardizio, onaj koji je svojim malim avionom leteo po polju za vežbanje i nadletao toliko nisko da je stalno vrebala opasnost da će nekog saseći.

„Da, mnogo, divno je.“

Vidim ljude s nosovima uvis, prema zvezdama, kako se dive tim šarenim eksplozijama. Onda se moj pogled ukrsti s Gvidovim. Osmehne mi se izdaleka, kao saučesnik i kao krivac, ali ne koliko sam ja. Ne stignem da dam prostora još nekom osećaju krivice kad začujem povik.

„*Cake-diving!*“

I neki sumnjivi tipovi, smišljeno skriveni među ljudima, krenu zdesna, sleva, iz središta, čak i iza mojih leđa, u savršeno proučenom planu i s besprekornim osećajem za vreme. Ne stignem da se pokrenem, vidim Đin prestrašenu, zbunjenu, pružim joj svoju čašu šampanjca i onda me Budokanijevi podignu. U trenu se nađem kako s glavom nadole odskačem na rukama Lukonea, Skela, Banija, Sicilijanca, Huka, Blaska, Marinelija i ko zna koga još koga ne mogu da vidim. Dođavola, svi su došli, možda samo da bi uživali u ovom trenutku. Sa suprotne strane pojavi mi se Đin, koja jasno i glasno zaurla: „Ne, molim vas, ne!“ Prekasno. Podignu me i nabiju mi glavu u ogromnu tortu. I, dok plivam usred tog šlaga i cabajonea, dok osećam kako išleri i kore padaju pod mojim nevinim udarcem glavom, dođe mi da se nasmejem. Zašto mi moj prokleti um u trenutku kao što je ovaj smeta na ovako perfidan način? Kakva li je bila Babina svadba? Fina, uglašena, savršena? A Lorencovi prijatelji, kako li su proslavili? Da li su spremili neki smešan skeč? Reči hvale koje su bile izabrane baš za njih dvoje? Neku klasičnu pesmu, neki deo od Džubrana, koga stalno citiraju? Da li su uznemirili Šekspira ili nekog drugog pesnika? Kad izronim iz torte, neko me briše peškirom, drugi mi skida šlag s očiju, još neko mi, kako ume, briše odelo. A ja, sladak kakav nikad nisam bio, konačno otvorim oči. Ispred mene je Đin, nasmejana, vesela, uopšte nije besna zbog ove uništene torte. Uzme me za ruku.

„Hajde, idemo da igramo, baš su počeli *Frenki i Kantina bend.*“

Potrčimo kroz ljude koji su prepuni šampanjca i tanjirića na kojima su oni delovi torte koji su se spasli mog *cake-diving*-a. Uđemo

na podijum uz muziku *Earth Wind & Fire: September*. Čini mi se da naša srca kucaju baš u tom tonalitetu i veselo zaigramo na te note. Odmah nam se pridruže prijatelji i to postaje pravo-pravcato slavlje. Malo kasnije, stiže i neki stariji par, pokreću se u ritmu na neki svoj način, uopšte nemaju osećaj da ne pripadaju tu i čak se usude i na neki korak udvoje. *Frenki i Kantina bend* odmah miksuju i iznenade nas s *Let's Groove*, a onda s *Kool & the Gang: Celebration*. I svi zajedno naprave savršen prelaz, baš kao ta fantastična grupa. Poneki konobar prođe obodom podijuma s poslužavnikom punim šampanjca. U savršenom tempu ruke ga krađu, moje su među njima. A muzika se nastavlja. U određenom trenutku počinje *Stayin' Alive*, a Frenki uspeva da savršeno imitira glasove grupe *Bi džiz*. Skelo, naprotiv, dolazi na sredinu podijuma u veselom ali očajničkom pokušaju da podražava Džona Travolta. I opet *Aba s Dancing Queen*, a onda Rod Stjuart s *Do You Think I'm Sexy?* i *Boni M s Daddy Cool*, *Vem s Wake Me Up Before You Go-Go*. Svi igraju kao ludi i još neki dolaze na podijum, moj otac s Kirom i još Paolo i Fabiola, koji su sami, decu su ostavili nekome, čini mi se čak i da se provode. Ništa se tu ne može, muzika osamdesetih je stvarno divna, baš su bile u pravu one radio-stanice iz Ulice Bračaneze. Zastanem na trenutak i nađem se za stolom žestokih pića kako ispijam rum. Neko me grli, neko me ljubi, a ne, to je Đin, a ja sam pijan. Ona se smeje i vraća se na podijum s Eleonorom i Ilarijom, koja, izgleda, jedina ne pripada ovde s onom svojom bapskom haljinom, ali dobro igra i skače na sve strane.

„Sjajna žurka!“ Gvido me zagrli. „Od juče do danas dobio si bingo, a?“ Odmahne glavom i ode. Ne stignem da mu odgovorim na vreme, znam samo da mrzim reč „bingo“ i te lokale, s onim odvratnim srećkama, ljudima koji puše i glasom, koji kao da je nasnimljen, što celog dana izgovara brojeve. Znam nešto o tome pošto je Polo, pre nego što se smuvao s Palinom, bio sa izvesnom Natašom koja je radila za *Bingo* blizu Trga Fjume, koji je došao

umesto bioskopa *Ruž e noar*. Pravio sam mu društvo kad smo morali da je čekamo, u zamenu za jedno pivo. „Ma daj, čak je i besplatno... Pivo, a? I ne pokušavaj!“

To je bila njegova omiljena glupa fora. Nedostaješ mi, Polo. Voleo bih da te sad vidim ovde, kako se smeješ, piješ i igraš s Palinom. I želeo bih da znam, da, želeo bih da ti pomognem, ili bar da pričamo, jebiga, bar da pričamo o tome, ne da saznam sve ovako, u jednom pismu i posle toliko vremena. Dohvatim rum i ispijem ga u jednom gutljaju.

„Daj mi još jedan!“ Dok čekam, gledam te kako igraš, Đin, smeješ se, krećeš se lako, vesela si, lepa, opuštena.

„Evo, gospodine.“

„Hvala“, i iskapim ga, kao da bi mogao da me odvoji od one pomisli, kao da bi mogao da mi pruži olakšanje. Da li je trebalo sve da ti kažem, Đin? Ali ništa se nije desilo, da, odnosno, naime... Počnem sam da se smejem, mislio sam: to mi uopšte nije bilo važno, eto, to je ono što sam hteo da kažem. Ali ono što stvarno moram da priznam jeste da sam pijan. Ne stignem ni da pomislim na to a jedan glas prodre u moje misli.

„Dakle, iznenađenje je sledeće.“

„Tata! Zamalo srčku da dobijem.“

„Izvini.“ Počne da se smeje. „Svadba je više nego uspela, a grupa koja svira stvarno je fantastična!“

Baš u tom trenutku, kao da je to znak sudbine, *Frenki i Kantina bend* kreću s *Y.M.C.A.* od *Vilidž pipi* i svi savršeno znaju onaj pokret rukama.

„Tata, hoćeš li i ti da zaigraš?“

„Jesi li ti lud? Ovu ću preskočiti, ne bih želeo da me pogrešno shvate... U svakom slučaju, pričao sam ti o iznenađenju koje se ticalo tvog svadbenog putovanja...“ Vadi kovertu iz džepa i pruža mi je. „Evo, to je to, ovo je mama želela da ti pokloni. Po mom mišljenju, ovo je divno, to su najlepša ostrva koja možeš da nađeš obilazeći

Zemljinu kuglu.“ Pogledam koverat, otvorim ga, a unutra je samo jedan papir sa zaglavljem agencije. „Uradio sam sve što je onda tražila od mene... da, pre nego što je otišla. Rekla mi je da bi, ako se jednog dana budeš ženio, želela da odeš na ovo putovanje. I platila je iz svog džepa.“ I dalje gledam taj papir kako ga ne bih pogledao u oči. Čujem kako još priča. „Polazite sutra u pola devet uveče, tako da ima vremena za sve. Volela te je tvoja mama, mnogo. Nisi morao da napraviš sav onaj rusvaj, da prebiješ Đovaninija. Volela je i njega.“ I ode.

Podignem pogled i vidim ga kako nestaje među onima koji igraju. I on počne da pokreće ruke pokušavajući da uhvati njihov ritam, ali ne uspeva, baš nema veze s igranjem. Znači, znao je? Ili je sve shvatio posle? Više ništa ne razumem. I stegne mi se želudac. Jedva stignem da nestanem iza žbunja, da prestignem neki par koji ćaska, još jedan koji se ljubi i stignem tamo gde nema nikoga. Presavijem se i povratim dušu.

Malo kasnije, u kupatilu sam male kuće blizu crkve. Umivam lice hladnom vodom, više puta. Operem usta. Opet se umijem. Ostanem tako, naslonjen na lavabo, posmatram se u ogledalu i odmahujem glavom. U dve stvari sam siguran: nedostaje mi moja majka i moj otac je stvarno veliko đubre.

72.

Eleonora se skoro sudari s Markantoniom.

„Ne, ne mogu da verujem, došao si!“

„A zašto da ne? Ja obožavam venčanja...“

„Sve dok nije tvoje, je l' tako?“

„I svoje. Sve dok je s pravom ženom.“

Ele već zna da će se sjajno zabaviti s njim, pa tako popije malo šampanjca iz čaše koju je na brzinu uzela od konobara koji tuda prolazi. Toliko je bila brza i ležerna da konobar nije čak ni usporio.

„A prava žena je ona nezrela devojčica?“

Markantonio počne da se smeje i, znajući da je sporiji od Ele, zaustavi jednog konobara.

„Izvinite... Eto, hvala, uzeću malo šampanjca.“ Otpije gutljaj dok se konobar udaljava. „A ti, s druge strane, ideš na sigurno s mladim profesorom iz *Rima 3*. Objasni mi jednu stvar: da li je tako ugladen i u onim stvarima?“

„A tvoja, naprotiv, mora biti divljakuša.“

„Uopšte nije.“

Markantonio otpije još malo šampanjca i onda ga iskapi.

„Možda se ne sećaš, ali u restoranu smo se poljubili.“

„Sećam se, bilo je divno.“

„Da, ali ne toliko divno da bi okrenuo telefon.“

„Toliko divno da nisam želeo da smetam. Svaka reč bi bila ispod tog nivoa, samo bi još jedan poljubac bio prava stvar...“

Ele počne da se smeje.

„Eto, na ovaj ili onaj način, ti uvek uspeš da me zezneš.“

I Markantonio se nasmeje. „Ali... znaš, gledao sam jednom film koji mi se veoma dopao, *Ljubav za jednu noć*, s Veslijem Snajpsom i Nastasjom Kinski, gde tokom svadbe nađu dotične kako vode ljubav u nekoj ostavi sa alatkama.“

„Šta hoćeš da kažeš?“

„Da mora da je baš erotično raditi to tokom svadbe, sa izmenjenim partnerskim ulogama onih koji su prisutni.“

„Perverzni čoveče... Osim toga, nema nikakve ostave.“

„Eno je iza kućice. Ja idem da vidim kakva je...“

Markantonio se veselo zaputi i uzme još jednu čašu šampanjca. Eleonora ga sledi i odmah uzme još jednu, i ona od istog konobara.

„Hvala.“

„Molim.“

Konobar ode.

Eleonora otpije malo šampanjca.

„Vidi, i ja sam gledala taj film i sećam ga se. Mnogo mi se svideo. Na kraju izađu iz restorana i ponovo se slučajno sretnu. Sad oba para žive zajedno, ali uloge su se zamenile.“

„Vidiš... Kako sam te podsetio na kraj. Lepo. Siguran sam da će Silvio i Martina biti savršeni.“

Onda pokuša da otvori vrata ostave s alatkama.

„Ups... otvoreno je.“ Oboje nestanu unutra.

S druge strane parka Luk, Đinin brat, prilazi Đin.

„Hej, sve je mnogo lepo, zaista mi se mnogo sviđa, više od svadbe, ovo je jedno disko veče!“

„E! Srećom, *brother*. Nestao si dok se pripremalo.“

„Ovo su ženske stvari, ti i mama ste bile savršene. Slušao sam vas u kuhinji, šta misliš, dok ste se raspravljale o bombonijerama... 'Ne, sivo-žuto, mnogo je elegantnije, ne, ne, starinska ružičasta, ma daj, suviše liči na pričest!“

Đin se nasmeje.

„Tačno, onda si nas zaista špijunirao!“

„Naravno! U svakom slučaju, *Frenki i Kantina bend* su zaista dobri.“

„Sećaš ih se? Stalno smo išli u *Fonkleu* da ih slušamo, u Ulicu Krešencio, i uspela sam da ih dovedem ovamo.“

„Ako je do toga, uspela si i da se udaš za Stepa, nikad se ne bih opkladio u to. Sećam se kad sam vas prvi put video, ljubili ste se ispred zgrade.“

„Eh. Uobičajeni gnjavator, vidi, porasla sam, možda nisi primetio, ali tvoja sestra je čak jedna gospođa.“ Đin bi htela i više da mu kaže, na trenutak je u iskušenju da mu kaže da će uskoro biti mama, ali to nije pravi trenutak.

„I to prelepa gospođa, ta venčanica ti stvarno dobro stoji, srećan sam zbog tebe, *sister*...“

Đin se osvrne unaokolo. „A Karolina? Ne vidim je.“

„Eno je dole, igra.“

„Ko zna, možda ćeš me uskoro ti pozvati na slično slavlje.“

„Eh, pa ne znam baš. I danas smo se svađali kao ljudi. Posesivna je, a ponekad je i baš ljubomorna.“

„Ima li razloga?“

„Ma šališ se? Pisala mi je jedna moja bivša, poslala mi je neku porukicu, da vidi kako sam, pošto sam se nedavno vratio iz Londona, ne? Bio sam odsutan šest meseci, normalno je da se neko javi. Čak sam je i pustio da pročita poruku. Nemam šta da krijem.“

„Znam, ali bivše su kao prst u oko. Kako god da se desi, uvek je loše.“

„Ta ti je dobra, *sister*, pustiću je u promet, nikad nisam čuo taj izraz, čuven je onaj 'kao pesak u gaćama', ali svi su to čuli. Taj je, pritom, i finiji.“

„Da, ali, osim u izreci, izbegavaj da ga osetiš. Boli. Veruj mi.“

„Okej, reći ću da si u pravu, daj, idemo da igramo!“

I oni se bace na podijum.

Kad izađem iz kućice, još svi igraju, muzika luduje, to je divna pesma Glorije Gejnor *I Will Survive*. Osmehnem se. Nisam baš siguran da ću preživeti, ali bolje sam, malo me je prošlo, u glavi mi se malo manje vrti.

„Hej, ma gde si bio? Nisam mogla da te nađem!“ Đin me uzme podruku. Onda me pogleda u lice. „Kako si?“

„Oporavljam se...“

„Ja sam uništena. Mnogo sam igrala, na kraju više nisam mogla i izula sam cipele!“

„Dobro si uradila.“

Pogleda me veselo. „Baš je bilo lepo, jelda?“

„Da, savršeno.“

„I don Andrea, plašila sam se da će otići naširoko, a on naprotiv, sve u svemu, baš je lepu propoved održao, kratku i veoma snažnu, bio je čak i duhovit, ali ne suviše. Ukratko, baš mi se svidela.“

„Da, ako se budemo ponovo venčavali, opet ćemo njega uzeti.“

„Kretenu! Jesi li se već predomislio?“

„Ne, ubedeniji sam nego ikad.“

„Dobro, i ja sam, i, ako se slažeš, ja bih otišla, neki su se ionako već oprostili, malo-pomalo, otići će svi, a onda postane tužno, ostane samo ono četvoro nesrećnika koji sami, podnapiti, plešu na praznom podijumu, pre svega zato što se plaše da se vrate kući. Po mom mišljenju, sad smo na vrhuncu, bolje je tako nestati...“

„Slažem se.“

Pobegnemo u noć ne govoreći ništa nikome. Vozi nas šofer koji je od početka bio predviđen za nas i ostavi nas u Vili Klementini, nekoliko kilometara od San Liberata. Dolazi da nam otvori jedna gospođa pomalo omamljena snom.

„Dobro več. Rezervisali smo sobu.“ Pogledam u Đin i osmehnem joj se. „Mi smo gospodin i gospođa Mančini.“ Toliko mi je to čudno.